

Arrest

nr. 201 617 van 23 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 27 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd aangetekend verstuurd werd op 07.02.2014 (bijlage 13qq), dat werd verlengd tot 18.05.2014. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De asielaanvraag, die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene mogelijks een relatie heeft met een legaal in België verblijvende Roemeense dame, mevrouw C.V. (...) (03.07.1978) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat zij verklaart zwanger te zijn van betrokkene. Betrokkene, noch mevrouw C. (...) hebben enige bewijsstukken voorgelegd die deze verklaring zou ondersteunen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene dient een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Betrokkenen en zijn mogelijke partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan mevrouw C. (...) indien zij dit wenst betrokkene bezoeken in Nigeria.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

3.1.1. Na het citeren van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van twee jaar.

Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al eerder een bevel heeft gekregen waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven.

Deze motivering kan in voorliggend dossier echter niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Waar het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied, te verlaten de gemachtigde van de Staatssecretaris in toepassing van voormelde wetsbepaling in de mogelijkheid stelt om een inreisverbod op te leggen, voorziet §2, tweede lid van ditzelfde artikel dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

Daarenboven voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met alle relevante specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden, alhoewel deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken.

Dat uit de concrete elementen van het dossier wel degelijk blijkt dat verzoeker een relatie heeft met de Roemeense en op legale wijze in het Rijk verblijvende onderdane Mevrouw V.C. (...).

Dat de Belgische autoriteiten de verblijfplaats van verzoeker kenden.

Dat verzoeker trouwens op 27 oktober 2017 op het adres van Mevrouw C. (...), alwaar hij met haar samenwoont, van zijn vrijheid werd beroofd.”

3.1.2. De Raad merkt op dat, zoals de verzoekende partij op correcte gronden stelt, de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers uiteengezet dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan aan de verzoekende partij en dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd daar zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Hierbij heeft zij aangegeven dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet onredelijk lang heeft geduurd en na grondig onderzoek negatief werd afgesloten, dat het feit dat de verzoekende partij mogelijks een relatie heeft met een legaal in België verblijvende Roemeense dame haar niet automatisch het recht op verblijf geeft en dat er geen bewijzen voorliggen van de beweerde zwangerschap. Voorts wordt uiteengezet waarom een repatriëring naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven alsook dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot opleggen van een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur. Bovendien wijst de verwerende partij er nog op dat het de verzoekende partij vrij staat om op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezinsleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen, dat indien de verzoekende partij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, onderhavig inreisverbod dan ook geen nadeel vormt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij nader had dienen uiteen te zetten waarom zij van oordeel was dat er geen humanitaire redenen waren die haar er van konden weerhouden een inreisverbod op te leggen. De formele motiveringsplicht houdt namelijk enkel in dat de verwerende partij dient uiteen te zetten om welke redenen zij een beslissing neemt en dit impliceert niet dat zij steeds dient toe te lichten waarom zij geen beletsel ziet om deze beslissing te nemen. De verzoekende partij blijft met het enkel vermelden dat *“deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken”* ook in gebreke te duiden welke precieze *“humanitaire redenen”* de verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. In zoverre zij zou duiden op de relatie die zij heeft met mevrouw C.V., kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk heeft uiteengezet waarom haar mogelijke relatie met mevrouw C.V. geen reden vormt om geen inreisverbod op te leggen, met name omdat het inreisverbod *in casu* geen ernstig nadeel vormt ten aanzien van de relatie gelet op de mogelijkheid om een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod in het kader van een recht op een gezinsleven. De verwerende partij heeft in voorliggende zaak de feitelijke situatie van de verzoekende partij uiteengezet en gemotiveerd geen specifieke omstandigheden te ontwaren die haar ertoe zouden kunnen brengen om een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan twee jaar op te leggen. Deze vermelding laat de verzoekende partij voldoende toe te begrijpen om welke reden de verwerende partij bijgevolg ook geen reden zag om af te zien van het opleggen van een inreisverbod.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3. De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In voorliggende zaak is het niet betwist dat aan de verzoekende partij reeds op 7 februari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten aangetekend werd verstuurd, dat verlengd werd tot 18 mei 2014, waaraan zij weigerde gevolg te geven.

De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgde niet volstaat – in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van een zorgvuldige beoordeling – om haar een inreisverbod op te leggen omdat de verwerende partij zich, om humanitaire redenen, kan onthouden van het nemen van een dergelijke beslissing. Zij toont met deze uiteenzetting evenwel niet aan dat de verwerende partij enige appreciatiefout heeft gemaakt. Zij toont, zoals reeds gesteld, evenmin *in concreto* aan dat er *“humanitaire redenen”* bestaan die onterecht over het hoofd werden gezien.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert de Raad voorts dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken en de verzoekende partij toont niet aan dat niet *“alle relevante omstandigheden”* in aanmerking werden genomen. In zoverre zij zou menen dat met de specifieke omstandigheid dat zij een relatie heeft met een legaal in België verblijvende Roemeense dame, waarmee zij samenwoont, geen rekening werd gehouden, kan zij niet worden gevolgd. De

verwerende partij heeft gemotiveerd waarom deze omstandigheid niet kan leiden tot een inreisverbod van minder dan twee jaar. De opgegeven redenen – met name dat *“Het feit dat betrokkene mogelijks een relatie heeft met een legaal in België verblijvende Roemeense dame, mevrouw C.V. (...) (03.07.1978) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat zij verklaart zwanger te zijn van betrokkene. Betrokkene, noch mevrouw C. (...) hebben enige bewijsstukken voorgelegd die deze verklaring zou ondersteunen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene dient een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Betrokkenes en zijn mogelijke partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan mevrouw C. (...) indien zij dit wenst betrokkene bezoeken in Nigeria.”* – worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht.

Het feit dat de verzoekende partij laat verstaan niet akkoord te gaan met de wijze waarop de verwerende partij bepaalde gegevens beoordeelt laat de Raad niet toe te besluiten dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of op een onzorgvuldige wijze optrad.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat de Belgische autoriteiten haar verblijfplaats kenden en dat zij op het adres van mevrouw C. van haar vrijheid werd beroofd, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze deze vaststelling de motieven van de bestreden beslissing weerlegt of ontkracht. Indien zij meent dat deze omstandigheid in rekening moest worden gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod of diende te leiden tot het zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt, en de Raad niet inziet, op welke wijze het feit dat de autoriteiten haar verblijfplaats kenden een kortere duur van het inreisverbod of het niet opleggen van een inreisverbod zouden rechtvaardigen. In zoverre de verzoekende partij met voorgaande vaststelling wil aantonen dat zij een relatie heeft met mevrouw C.V., kan de Raad enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de relatie mogelijk acht en herhaalt hij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom het hebben van deze relatie geen omstandigheid vormt om een inreisverbod van korte duur op te leggen of om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.4. Het evenredigheidsbeginsel – dat volgens de verzoekende partij ook werd miskend – wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.5. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij *in casu* enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat zij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen kan niet worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn levenspartner.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een inreisverbod van twee jaar opleggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de

voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.2.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.4.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.2.4.2. De verzoekende partij voert aan dat zij heden samenwoont met haar partner en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

3.2.4.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij:

"Het feit dat betrokkene mogelijks een relatie heeft met een legaal in België verblijvende Roemeense dame, mevrouw C.V. (...) (03.07.1978) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat zij verklaart zwanger te zijn van betrokkene. Betrokkene, noch mevrouw C. (...) hebben enige bewijsstukken voorgelegd die deze verklaring zou ondersteunen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene dient een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Betrokkenes en zijn mogelijke partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan mevrouw C. (...) indien zij dit wenst betrokkene bezoeken in Nigeria.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

3.2.4.4. De verwerende partij gaat er van uit dat de verzoekende partij mogelijks een gezins- of privéleven heeft met een legaal in België verblijvende Roemeense dame, mevrouw C.V.

3.2.5. De Raad wijst erop dat het een situatie van eerste toelating betreft en dat dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting is voor de staat om de verzoekende partij op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven daar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de staat, binnen een zekere

beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

3.2.5.1. In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot het gezinsleven of privéleven met haar legaal in België verblijvende partner, gemotiveerd dat de relatie de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft, dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd van een beweerde zwangerschap, dat een repatriëring naar haar land niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven conform artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf dient in te dienen via de gewone procedure, dat zij en haar mogelijke partner door middel van moderne communicatiemiddelen kunnen contact onderhouden met elkaar en mevrouw C. indien zij dit wenst de verzoekende partij kan bezoeken in Nigeria.

3.2.5.2. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag is in het bestaande gezinsleven aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land. Zij meent dat de bestreden beslissing niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat het opleggen van een inreisverbod nodig is om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde redenen.

3.2.5.2.1. De Raad wijst erop dat in het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

3.2.5.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in het kader van de belangenafweging rekening heeft gehouden met het feit dat er geen bewijzen voorliggen van een zwangerschap van mevrouw C.V. en met het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, dat zij met haar partner contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en dat mevrouw C.V. indien zij dit wenst de verzoekende partij kan bezoeken in Nigeria. De verwerende partij heeft voorts rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij de komende twee jaar de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op een gezinsleven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen, dat indien zij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, het inreisverbod geen nadeel hoeft te vormen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief zijn of kennelijk onredelijk in het kader van de belangenafweging. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Immers wordt uitdrukkelijk gemotiveerd “Uit hetgeen vooraftaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op

de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.”.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er geen elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land, noch dat de bestreden beslissing niet aantoot of aannemelijk maakt dat het opleggen van het inreisverbod nodig is om één van de in artikel 8, tweede lid opgesomde redenen.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging, *in casu* de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.2.5.3. Derhalve wordt een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds, of een ongeoorloofde inmenging niet aangetoond.

3.2.6. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de verzoekende partij zich in illegaal verblijf bevond en de betrokken personen er zich bijgevolg bewust van dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER